AGUAITA.CAT

Política | Anton Monner | Actualitzat el 31/12/2020 a les 13:06

La greu crisi social i econòmica espanyola

«La greu crisi espanyola, complicada pels atacs que Pedro Sánchez rep per diferents costats ?polítics, judicials i militars- resulta difícil de suportar. Bufen temps complicats»

Des del 1978, mai Espanya havia viscut un moment tan complicat per les crisis social i econòmica, i la crispació política que patim, excepte el cop d'Estat de Tejero. I paradoxalment coincideix quan comencem a respirar esperança davant la Covid; arriben les vacunes i s'obren les portes per anar-ho resolent. Veiem com els mercats borsaris es reactiven i també l'activitat industrial i comercial, malgrat que haurem de seguir portant mascaretes, mantenir l'allunyament social i l'economia li caldrà anys per refer-se.

Però el més greu és la crisi que patim a nivell d'Estat; és social, és política i és econòmica. Les tres crisis estan barrejades com el sucre dins la tassa de cafè amb llet, ben remenades per la cullereta. Moments difícils que afecten la política, la societat, l'economia i la convivència que han anat esclatant poc a poc, però ara, de cop, plegades sotmeten el govern en un atzucac de complicada sortida. Son moltes conjuncions que han sorgit a l'hora que afecten els camps bàsics del bon funcionament estatal. Unes i altres, totes plegades, encerclen el govern, presoner dels seus errors i dels encerts, que els resultarà complicat superar-les.

Interpreto des del meu humil i agosarat punt de vista que els pares de la Constitució no van preveure fets determinants que alguns han reviscolat, en el pas de la transició de la dictadura a la democràcia. Sobretot haver mantingut sense depuracions les estructures autocràtiques als llocs vitals; justícia, policia, exèrcit i alt funcionariat. Han esclatat ara, malgrat haver passat 40 anys, en el moment que de formar-se el primer govern de coalició -i d'esquerres- i, que a la vegada, ha aprovat els pressupostos que li donen aire després de viure amb els del PP del ministre Montoro, prorrogats diferents exercicis.

L'oxigen rebut pel govern havent consensuat els comptes amb el suport dels independentistes catalans i bascos, en canvi, ha suposat la bomba subterrània, que restava amagada després de tants anys.

L'extrema dreta ataca i surt al carrer, amb l'ajuda del PP i de Cs, contra el govern de coalició titllat de "social-comunista" quan PSOE i UP, entre ells, mantenen tenses relacions per discordances en els acords de l'executiu. I mentre, Pedro Sánchez fa equilibris a dreta i esquerra per retenir el poder tant temps com pot aplicant allò de "qui dia passa, any empeny".

Els enemics el rodegen per totes les parts: per la dreta com ja ho hem dit però també per l'esquerra, els seus socis de coalició, que pretenen arribar més lluny en acords que gens agraden als poders instituïts, com la llei d'ensenyament, els desnonaments, els presos polítics o esclarir la corrupció del rei emèrit. I també les "mans negres" del seu mateix partit, -Felipe i Guerra, entre altres- que acomodats en les portes giratòries de les grans empreses han abandonat de fa anys les americanes de vellut i ara llueixen corbates de seda natural.

I enmig de tants enrenous s'ha de vèncer la crisi sanitària que com es tracta d'un afer mundial pot amagar-se sota la capa dels errors també generals comesos per altres països. Però el corcó de la presidenta madrilenya Ayuso, el persegueix i el guanya davant l'opinió pública prodigant polítiques contràries al ministre Illa que Sánchez el trasllada a Catalunya per les eleccions del 14 de febrer quan la pandèmia s'estén per arreu i de forma imparable.

Té la monarquia tocada de mort amb el Rei, com a cap de d'Estat, que pel Nadal parla 9 minuts sense esmentar del soroll de sabres dels militars, ni la fugida del seu pare al paradís daurat d'Abu Dabhi. La llibertat dels presos catalans quan el seu ministre de Justícia va afirmar que s'alliberarien abans de final d'any amb la reforma de llei del Codi Penal que aprovaria els delictes de rebel·lió i sedició al Consell de Ministres. El CGPJ sense renovar-lo per la negativa del PP, amb els càrrecs caducats, contrari al que dicta la Constitució i, a més utilitzant des dels tribunals els presos catalans pretenent desestabilitzar el govern posant obstacles per la condonació i rebaixa de pena.

L'enfonsada econòmica com a conseqüència de la pandèmia preveient una caiguda del 12% del PIB i només una reactivació entre un 5 o un 6 pel proper exercici. Les despesa de les pensions que s'han de controlar mentre augmenten el nombre de jubilats i baixen els cotitzants. L'atur que puja de forma alarmant i només disfressat pels ERE. Els militars jubilats que desitjarien afusellar 26 milions d'espanyols. La taula de diàleg que no es reuneix amb el govern de Catalunya, i apropant-se a les eleccions catalanes que auguren un increment del vot independentista.

Moltes consideracions totes elles difícils i a la vegada!

La greu crisi espanyola, complicada pels atacs que Pedro Sánchez rep per diferents costats - polítics, judicials i militars- resulta difícil de suportar. Bufen temps complicats més propis d'una involució política que d'una estabilització de diàleg, tolerància i respecte entre les parts. Hi ha molta feina a fer i només imposant el sentit comú entre uns i altres la situació podria fer canviar per bé de tots.